

Sygn. akt III KRS 63/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. M. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 12 czerwca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2011 r. Nr 114, poz 1154,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 12 czerwca 2014 r. nr [...] /2014 Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła „nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. kandydatury Pana asystenta J. M. K.”.

W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2011 r.

Nr 114, poz. 1154, zgłosiło się trzydziestu pięciu kandydatów. Podczas posiedzenia w dniu 11 stycznia 2013 r. Krajowa Rada Sądownictwa, postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. kandydaturę adwokata A. J. P., dając temu wyraz w uchwale nr (...).

Wyrokiem z 12 czerwca 2013 r., sygn. akt III KRS 200/13, w sprawie z odwołania J. M. K. z udziałem A. J. P., Sąd Najwyższy uchylił uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2013 z 11 stycznia 2013 r. w części odnoszącej się do A. J. P. i J. M. K. i w tym zakresie przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy podniósł, że wobec braku rzeczowego uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w kwestii lepszych kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, nie jest możliwa ocena, czy Rada dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy. W ocenie Sądu Najwyższego adwokat wykonujący zawód przez co najmniej sześć lat nie korzysta z domniemania wyższych kwalifikacji w porównaniu z asystentem sędziego. Także z racji pominięcia w uzasadnieniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa wymiernego kryterium - wyników głosowania Kolegium oraz Zgromadzenia Ogólnego Sądu Okręgowego w P. (zdecydowanie korzystniejszych dla skarżącego niż dla kandydatury przedstawionej z wnioskiem) Sąd Najwyższy uznał, że nie można uznać sprawy za wszechstronnie rozważoną. Zdaniem Sądu Najwyższego, uznającego podniesione wątpliwości podniesione za uzasadnione, stwierdził, że z uzasadnienia uchwały nie wynika jednoznacznie, dlaczego dokonano wyboru kandydata, który nie legitymuje się wymiernymi: lepszymi kwalifikacjami czy poparciem kolegium i zgromadzenia danego sądu.

W wykonaniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13, Krajowa Rada Sądownictwa ponownie rozpoczęła postępowanie nominacyjne na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B. w stosunku do kandydatur Pana asystenta J. M. K. i Pana adwokata A. J. P.. Po rozważeniu sprawy Rada uznała, uchwałą nr (...) z 11 stycznia 2013 r., że w obecnej procedurze nominacyjnej nie przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej żadnej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B.. W ocenie Krajowej Rady

Sądownictwa ogólne oceny kwalifikacji asystenta J. M. K. i adwokata A. J. P., jakkolwiek dobre, nie były wyróżniające. Wzrastający zakres i ilość zadań wyznaczanych sądownictwu i dobro wymiaru sprawiedliwości wymagają zaś, aby powołaniem na urząd sędziego premiować osoby, które nie tylko spełniają podstawowe warunki i wymogi formalne, ale wyróżniają się na tle innych kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa podniosła, że asystent J. M. K. posiada wymagane doświadczenie zawodowe, jednakże jego praca i kwalifikacje, zostały jedynie pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora (ocena dobra). Ponadto Rada powzięła wątpliwości co do niezbędnej dojrzałości kandydata do wykonywania zawodu sędziego, mając przy tym na uwadze fakt nieudzielenia jego kandydaturze jednoznacznie wysokiego poparcia. Drugi z kandydatów - adwokat A. J. P. - w opinii Krajowej Rady Sądownictwa posiada wymagane doświadczenie zawodowe (jako adwokat, prowadzący samodzielnie sprawy przed różnymi sądami i ponoszący pełną odpowiedzialność zawodową za podejmowane działania). Jego praca i kwalifikacje zostały ocenione przez sędziego wizytatora na poziomie dobrym. Pomimo tego środowisko sędziowskie nie udzieliło tej kandydaturze poparcia, co może przemawiać za nieprzedstawieniem z wnioskiem o powołanie. Ponadto z informacji uzyskanych w Sądzie Apelacyjnym w [...] wynika, że adwokat dopiero egzamin poprawkowy zdał z oceną pozytywną (dostateczną).

J. M. K. wniósł odwołanie do Sądu Najwyższego od uchwały nr [...] /2013 Krajowej Rady Sądownictwa. Wyrokiem z 12 lutego 2014 r., sygn. akt III KRS 1/14 Sąd Najwyższy uchylił uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2013 z 8 października 2013 r. w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury J. M. K. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. i w tym zakresie przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy uznał, że zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przez Radę w trakcie ponownego rozpoznawania sprawy art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa jest słuszny, a uzasadnienie zaskarżonej uchwały nasuwa wątpliwości co do sposobu procedowania przez Radę nad wyłonieniem zwycięzcy konkursu na wolne stanowisko sędziowskie. Zdaniem Sądu Najwyższego stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu uchwały [...] /2013, że

odwołujący się posiada wymagane do sprawowania urzędu sędziego doświadczenie zawodowe, lecz jego praca i kwalifikacje zostały ocenione przez sędziego wizytatora „zaledwie jako dobre” nie znajduje potwierdzenia w ujawnionych w toku postępowania konkursowego okolicznościach. Sędzia będący autorem oceny kwalifikacyjnej J. M. K. sporządził bowiem dwie oceny kwalifikacyjne pracy oceniając go jako bardzo dobrego kandydata na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Ponadto zdaniem Sądu Najwyższego uzasadnienie uchwały nie wskazało jak kształtowały się wyniki głosowania przed wymienionymi organami w odniesieniu do poszczególnych uczestników postępowania i jak na tym tle wypada kandydatura odwołującego się. Uchylając zaskarżoną uchwałę Sąd Najwyższy stwierdził także, że negatywną przesłanką wnioskowania o istnieniu dojrzałości kandydata nie może być „fakt skorzystania przez kandydata z przysługującego mu środka odwoławczego od niekorzystnej dla niego uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, zwłaszcza gdy wniesione odwołanie okazało się uzasadnione i implikowało uchylenie zaskarżonej uchwały”.

W wykonaniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 lutego 2014 r., sygn. akt III KRS 1/14, Krajowa Rada Sądownictwa po raz trzeci rozpoczęła postępowanie nominacyjne na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B.. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 9 czerwca 2014 r. na posiedzeniu w przedmiocie przygotowania stanowiska dotyczącego rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa Kandydata na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B., przyjął jednogłośnie stanowisko w przedmiocie nieobsadzenia jednego wolnego stanowiska sędziowskiego w Sądzie Rejonowym w B. (3 głosy „za”). Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. kandydatury asystenta J. M. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. podzieliła tym samym przedstawione przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa stanowisko, uwzględniające przede wszystkim ocenę kwalifikacji Kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz warunki z art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych a także wskazania

Sądu Najwyższego. Rada stwierdziła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Rada ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności Rada uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej kandydatura asystenta J. M. K. nie była najlepsza wśród uczestniczących pierwotnie w niniejszej procedurze konkursowej. Praca asystenta J. M. K. została bardzo pozytywnie oceniona przez sędziego wizytatora w kolejno sporządzanych ocenach kwalifikacji, jednakże stopień poparcia przez środowisko sędziowskie jego kandydatury był wyraźnie niższy w trakcie Zgromadzenia Ogólnego (odpowiednio o 5 i 4 głosy poparcia mniej) niż udzielony referendarzowi J. K. Ś. (Kolegium: 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 1 głos „wstrzymujący się”, Zgromadzenie Ogólne: 25 głosów poparcia przy zaledwie 5 głosach przeciwnych i 7 wstrzymujących się) i asystentowi W. Z. U. (Kolegium: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”, Zgromadzenie Ogólne: 24 głosy poparcia przy 6 głosach przeciwnych i 6 wstrzymujących się). J. M. K. uzyskał w trakcie posiedzenia Kolegium 3 głosy „za” oraz 1 głos „przeciw”, a na Zgromadzeniu Ogólnym 20 głosów poparcia przy 6 głosach przeciwnych i 11 wstrzymujących.

Obydwie ze wskazanych wyżej kontrkandydatur uzyskały bardzo dobre oceny kwalifikacyjne i jak wynika z powyższego zostały najwyżej ocenione spośród wszystkich zgłoszonych kandydatur przez środowisko sędziowskie. Oceny pracy W. Z. U. dokonał wizytator ds. komorniczych i egzekucyjnych - sędzia W. R.. Podkreślił on, że bardzo dobre opinie o pracy kandydata potwierdzają sporządzone przez niego projekty orzeczeń i uzasadnień, które obejmują praktycznie całą problematykę prawa cywilnego oraz kluczowe zagadnienia z zakresu prawa karnego. Projekty te cechuje wysoki poziom merytoryczny, co wskazuje na to, że kandydat pod okiem doświadczonych sędziów doskonale opanował warsztat pracy, umożliwiając mu wykonywanie zawodu sędziego Sądu Rejonowego w każdym jego wydziale. Kandydat zdobył duże doświadczenie zawodowe wykonując czynności praktyczne pod patronatem sędziów w sądach obu instancji zarówno w pionie cywilnym jak i karnym, które uzupełniał wiedzą zdobywaną na stażach i licznych szkoleniach, w których chętnie uczestniczył. Powyższe wskazuje na gruntowne - teoretyczne i praktyczne przygotowanie do wykonywania zawodu

sędziego w każdym jego aspekcie. Bardzo dobre efekty ponad siedmioletniej pracy kandydata w sądzie, przywiązanie do zawodu wyrażające się między innymi tym, że pomimo tego, że zdał w 2009 roku na aplikację radcowską - nie podjął jej, wiążąc swoją karierę zawodową ściśle z pracą w wymiarze sprawiedliwości oraz jego nienaganna postawa etycznie - moralna umacniają w przekonaniu, że jest to bardzo dobra kandydatura na sędziego. Na zwrócenie szczególnej uwagi, zdaniem sędziego wizytatora, zasługuje wyróżniająca opinia ze studiów znajdująca się w aktach osobowych, bardzo dobre wyniki w nauce, indywidualna praca i ogromny trud jaki włożył w samodzielne przygotowanie do egzaminu sędziowskiego, a nadto jego wszechstronność i wielka determinacja w dążeniu do celu, zasługują na uznanie i pełne poparcie.

Ocenę pracy referendarza J. K. Ś. sporządził wizytator ds. wieczystoksięgowych - sędzia S. Ł.. Sędzia wizytator dokonując oceny kwalifikacji J. K. Ś. za okres pracy jako asystenta sędziego i jako referendarza sądowego (za okres od 9 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2011 r.) scharakteryzował kandydata jako doświadczonego prawnika, wykazującego się bardzo dobrą znajomością prawa cywilnego materialnego i procesowego. Orzecznictwo kandydata prezentuje bardzo wysoki poziom, przy jednocześnie bardzo dobrych wynikach ilościowych. J.K.Ś. jest pracowity i sumienny oraz posiada predyspozycje osobowościowe do zawodu sędziowskiego, w tym umiejętność podejmowania trafnych decyzji, samodzielność i bardzo dobrą organizację pracy. Podkreślił także fakt uzyskania przez kandydata bardzo dobrej opinii sędziów I i II Wydziałów Cywilnych Sądu Rejonowego w Ł., z którymi współpracował jako asystent oraz sędziów I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w P., z którymi aktualnie współpracuje jako referendarz. Bardzo dobrym opiniom w pracy opiniowanego towarzyszą orzeczenia i ich uzasadnienia, które cechuje wysoki poziom. Zdaniem sędziego wizytatora kandydat ma bardzo dobre i wszechstronne przygotowanie do zawodu sędziego. W czasie wymaganego, do ubiegania się o urząd sędziego sądu rejonowego, stażu podejmował różnorodne czynności w sprawach o bardzo szerokim spektrum. J. K. Ś. wykazuje się samodzielnością i inwencją w pracy. Wobec powyższego kandydatura J. M. K., uwzględniając łącznie wskazane wyżej czynniki, powinna być oceniana w odniesieniu do kandydatur J. K. Ś. i W. Z. U.. W obecnej konfiguracji sprawy -

rozpatrywaniu sprawy z udziałem jedynie jednej kandydatury, która na gruncie ustaleń dokonanych w procedurze nie była najlepszą, uzasadnia podjęcie rozstrzygnięcia negatywnego nieprzedstawiającego kandydatury asystenta J. M. K. z wnioskiem o powołanie. Krajowa Rada Sądownictwa wyczerpała bowiem możliwości selekcji kandydata we właściwej procedurze konkursowej, tj. zapewniającej - jak w każdym postępowaniu nominacyjnym - element konkurencyjności kandydatur i realizację dostępu do stanowiska sędziowskiego zgodnie z art. 60 Konstytucji. Pierwotna liczba osób uczestniczących, w tym lepszych kandydatów i w następstwie przedstawionego toku postępowania, ograniczona, z przyczyn proceduralnych, możliwość wyboru odpowiedniej kandydatury celem obsady stanowiska sędziowskiego wyklucza powzięcie uchwały pozytywnej także z uwagi na podkreślone już zadania i dobro wymiaru sprawiedliwości. Dokonanie nowego obwieszczenia zniosłoby niewłaściwy stan pozbawienia szans stawiania do konkursu innym kandydatom w nowo rozpoczętej procedurze. Brak takiej możliwości w obecnym postępowaniu świadczy o konieczności jego zakończenia bez obsady stanowiska sędziowskiego. W zaistniałej sytuacji, w wypadku uprawomocnienia się niniejszej uchwały w całości, konieczne będzie rozpoczęcie procedur wszczęcie procedury od nowa, poczynszyszy od analizy potrzeb kadrowych Sądu Rejonowego w B., o której mowa w art. 56 § 1 i 2 ustawy – Prawo ustroju sądów powszechnych. Dokonane nowe obwieszczenie pozwoli na pełniejsze odniesienie się do zgłoszonych kandydatur, z uwzględnieniem aktualnych danych materiałów oraz respektowanie zasady obsady stanowisk sędziowskich w drodze wolnego od uchybień postępowania konkursowego, w którym także kandydatura asystenta J. M. K. będzie miała szanse prezentacji na tle kontrkandydatów. Przedstawione wyżej okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 12 czerwca 2014 r. J. M. K. uzyskał 1 głos „za”, 10 głosów „przeciw” przy 6 głosach „wstrzymujących się”; w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołanie od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa złożył do Sądu Najwyższego J. M. K. , wnosząc o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania oraz „opierając odwołanie

na podstawie naruszenia prawa przez niewłaściwe zastosowanie: art. 398²⁰ kodeksu postępowania cywilnego (stosowanego w niniejszej procedurze wprost na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa) poprzez niezastosowanie się do wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy, art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez: sprzeczną z prawem, dowolną oraz sprzeczną ze zgromadzonym materiałem ocenę kandydatury skarżącego na stanowisko sędziego, dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszelkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji i wyjaśnień skarżącego, naruszenie art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. poprzez: stronnictwo i negatywne nastawienie do osoby skarżącego, wyrażenie poglądu na sprawę przed wszczęciem ewentualnego ponownego postępowania kwalifikacyjnego na to samo stanowisko sędziowskie, art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez zaniechanie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego na stanowisko sędziego w sytuacji, gdy jest on jedynym kandydatem na to stanowisko oraz spełnia ustawowe wymogi formalne i materialne, § 12 ust. 3 pkt 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski z 2011 r., Nr 72, poz. 712) poprzez zaniechanie przeprowadzenia ponownego głosowania nad kandydaturą skarżącego, który nie uzyskał bezwzględnej większości głosów”.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa – konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 oraz art. 187 Konstytucji RP) – zostały określone w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1

tej ustawy do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie jest właściwy dla dokonania wyboru najlepszego kandydata spośród osób starających się o stanowisko sędziego. Taka kompetencja jest domeną Krajowej Rady Sądownictwa, natomiast weryfikacja rozstrzygnięć Rady przez Sąd Najwyższy polega zasadniczo na kontroli zachowania przewidzianej procedury (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2011 nr 11, poz. 93). W konsekwencji określonego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli postępowania dotyczącego przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy w danym postępowaniu zachowane zostały właściwe kryteria oceny zgłaszających się kandydatów oraz czy przeprowadzono wymagane czynności organów sądowych. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, dotyczy w szczególności przestrzegania przez Radę ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, określonych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych zwłaszcza w rozdziale 3 ustawy o KRS, w szczególności zaś w art. 33, art. 35 oraz w art. 44 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Rozpoznanie odwołania następuje przy zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 tej ustawy). Określenie sprzeczności uchwały Rady z prawem, która może stanowić podstawę jej weryfikacji przez Sąd Najwyższy powinno – najogólniej rzecz biorąc – uwzględniać dwa aspekty. Pierwszy dotyczy konstytucyjnie (art. 186 i 187 Konstytucji RP) i ustawowo (por. w szczególności art. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa)

określonej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, m. in. do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do Krajowej Rady Sądownictwa, której Rada nie traci ze względu na przewidziany tryb odwoławczy od jej uchwał, a z kolei rozpatrując odwołanie Sąd Najwyższy nie przejmuje kompetencji i związanej z nią odpowiedzialności za przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów. Drugi aspekt, zresztą ściśle uzależniony od pierwszego, wiąże się z zasadami postępowania przed Sądem Najwyższym, według reguł postępowania kasacyjnego. W postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego, gdyż wyjaśnienie istotnych okoliczności już zostało zakończone w postępowaniu przed Radą (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucona w odwołaniu sprzeczność z prawem odnosi się – jak wynika to wprost z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – do uchwały Rady. Ponieważ chodzi o sprzeczność z prawem uchwały Rady, to jeżeli zarzucona sprzeczność odnosiłaby się do przepisów postępowania (por. druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) to powinna wskazać tylko takie uchybienia, które mogły mieć istotny wpływ na zawarte w uchwale Rady rozstrzygnięcie. Jeżeli zaś chodzi o sprzeczność z prawem materialnym, polegającą – jak to wynika z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, to odwołanie powinno wskazywać przepis (przepisy), który rozstrzygnięcie uchwały Rady narusza.

Rozpatrzenie według powyższych założeń wszystkich zarzutów odwołania J. M. K. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2014, nie ujawniło sprzeczności z prawem zaskarżonej uchwały Rady.

Art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z treści tego przepisu, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji RP) wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a jego naruszenie może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy

okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi natomiast, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, a w dalszej również do Rady podejmującej uchwałę) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom - poza oceną kwalifikacji kandydatów – przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać owych kwalifikacji tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków.

Zaskarżona przez odwołującego się uchwała KRS, w ocenie Sądu Najwyższego, respektuje tak rozumiane regulacje zawarte w obu omówionych przepisach, to jest w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Krajowa Rada Sądownictwa wypełniła, w toku tego postępowania, wskazania zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r. sygn.

akt III KRS 200/13 oraz z dnia 12 lutego 2014 r. sygn. akt III KRS 1/14 biorąc pod uwagę przy kolejnym rozpoznaniu sprawy ogół materiałów zgromadzonych w sprawie w aspekcie kryteriów z art. 35 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 2, 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., § 12 ust. 3 pkt 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa nie są uzasadnione. W szczególności nie zostały wykazane twierdzenia i zarzuty skarżącego, że jego kandydatura na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w B. nie została rzetelnie oceniona, a decyzja podjęta przez Radę nie jest efektem rozpoznania *meritum* sprawy w odniesieniu do kandydatury odwołującego się. Przypomnieć w tym miejscu należy, że Krajowa Rada Sądownictwa, kierując się kryteriami ustawowymi, ma za zadanie wybrać najlepszego, spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Rozstrzygnięcie Rady zostało poprzedzone stanowiskiem Zespołu, uwzględnia załączone do przekazanych wniosków uczestników postępowania: ocenę kwalifikacyjną kandydata, opinie przełożonych, rekomendacje, doświadczenie zawodowe, publikacje, opinię kolegium właściwego sądu, ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów oraz inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2013 r. sygn. akt III KRS 172/13, stwierdził, że w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być przy tym zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek. Krajowa Rada Sądownictwa ma za zadanie wybrać najlepszego kandydata do pełnienia urzędu sędziego na podstawie całokształtu okoliczności, co w niniejszej sprawie uczyniła.

Podkreślić należy, że Rada podejmując zaskarżoną uchwałę dysponowała wystarczającą wiedzą o wszystkich kandydatach, nabytą w oparciu o zgromadzony w toku procedury konkursowej materiał i po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała wyboru.

Nieuzasadnione jest twierdzenie skarżącego o obrazie art. 398²⁰ k.p.c. i wprost sformułowany zarzut jakoby członkowie Krajowej Rady Sądownictwa „nie uznawali autorytetu organu władzy sądowniczej”. Rada ponownie rozpoznając sprawę zastosowała kryteria wymienione w art. 35 ustawy o KRS zgodnie ze wskazaniem Sądu Najwyższego. Uwzględnione zostały kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego.

Uzasadnienie uchwały Rady zawiera wskazanie zarówno kryteriów, którymi się kierowała przy wyborze kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w B.. Wprost z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynikają motywy decyzji Rady - kandydatura skarżącego była gorsza od kandydatur: J. K. Ś. i W. Z. U., którzy uzyskali bardzo dobre oceny kwalifikacyjne oraz kolejno pierwszy i drugi wynik podczas głosowania Zgromadzenia Ogólnego, co dodatkowo przemawiało za uznaniem, że były to lepsze kandydatury od skarżącego.

Samo wypełnienie ustawowych wymogów formalnych i materialnych, także w sytuacji gdy skarżący jest jedynym kandydatem na stanowisko sędziowskie nie może przesądzać o przedstawieniu przez Krajową Radę Sądownictwa jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Nie znajduje oparcia w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały także zarzut jakoby nie uwzględniono wskazania Sądu Najwyższego o niesłuszności zanegowania przez Radę jego dojrzałości do wykonywania zawodu sędziego - zaskarżona uchwała odnosi się do tej kwestii jedynie w części przedstawiającej przebieg postępowania. Zaskarżona uchwała nie stanowi wyrazu uprzedzenia Rady do żadnej z kandydatur.

Także uwzględnienie przez Krajową Radę Sądownictwa wyników głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym stanowi wykonanie wskazań Sądu Najwyższego. W tym zakresie jako wadliwe zostało ocenione formułowanie względem skarżącego wymogu uzyskania jednoznacznie wysokiego poparcia bez jednoczesnego wyjaśnienia tego pojęcia. Zaskarżona uchwała przedstawia wyniki głosowania

zarówno Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego, które świadczą o wyższości kandydatur J. K. Ś. i W. Z. U..

Zgodnie z wyrażonym przez Sąd Najwyższy poglądem Rada mogła ponownie podjąć uchwałę negatywną dla skarżącego, w sytuacji zaś gdy uznała, że wyczerpała możliwości selekcji kandydata we właściwej procedurze konkursowej, tj. zapewniającej - jak w każdym postępowaniu nominacyjnym - element konkurencyjności kandydatur i realizację dostępu do stanowiska sędziowskiego zgodnie z art. 60 Konstytucji postanowiła nie przedstawiać żadnej z kandydatur z wnioskiem o powołanie. Argumentacja w tym zakresie została przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały.

Ocena skarżącego o „oderwaniu Rady od rzeczywistości sądowej”, czy zarzut „hipokryzji” wynika z rozgoryczenia skarżącego, wywołanego zawiedzionymi oczekiwaniami. Odnośnie do zarzutu naruszenia § 12 ust. 3 pkt 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa, przepis ten dotyczy postępowań, w których uczestniczy wielu kandydatów, a fakt nieuzyskania przez odpowiednią ich liczbę wymaganej bezwzględnej większości głosów prowadziłby do nieobsadzenia wolnego stanowiska. Stosowanie tego przepisu dotyczy zatem sytuacji, w której spolaryzowanie głosów członków Krajowej Rady Sądownictwa pomiędzy różne kandydatury doprowadziły do sytuacji w której „żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów lub liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, jest mniejsza niż liczba wolnych stanowisk”. Uczestniczenie zaś na obecnym etapie postępowania jedynie kandydatury J. K. stanowi o niemożliwości zastosowania tego przepisu, który nie został przewidziany celem ponawiania głosowania, którego wynik jest tak jednoznaczny (zaledwie 1 głos „za” przy 17 uczestniczących w głosowaniu).

Reasumując stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała zapadła z naruszeniem przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji bądź na skutek błędnych i niezgodnych z rzeczywistością ustaleń, czy też z naruszeniem prawa.

Z powyższych przyczyn, wobec braku wykazania w odwołaniu naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa prawa, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do

przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.